

ber 1942 afgav Betænkning med Indstilling om, at Samtykket blev givet.

Udvalget fandt imidlertid Anledning til at »henlede Opmærksomheden paa, at der allerede under 6. Oktober 1942 er udfærdiget Anklageskrift i Sagen, hvilket Anklageskrift under 26. s. M. af Politimesteren er indleveret og af Dommeren modtaget inden Retten. Herved maa Tiltale siges allerede at være rejst, medens det formentlig havde været det rette, at Udfærdigelse og Fremlæggelse af Anklageskriftet havde været udsat, indtil Folketingets Samtykke maatte foreligge.«

Under Behandlingen i Tinget af Udvalgets Indstilling pegede *Ordføreren* (Fr. Dalgaard) paa, at Grundlovens § 56 altid har været opfattet og praktiseret saadan, at kun i Spørgsmaal, som vedkommer Rigsdagsmandens politiske Stilling, og som kunde tænkes at hindre Udførelsen af hans politiske Gerning, tager Folketinget positivt Stilling til selve Sagen, altsaa til, hvorvidt der bør rejses Tiltale, medens Praksis i alle andre Tilfælde, hvor det drejer sig om Privatlivet, altid har været, at Samtykket er blevet givet, for Resten adskillige Gange efter vedkommende Rigsdagsmands egen Anmodning. Samtykket er da ogsaa altid blevet givet i saadanne Tilfælde uden Hensyn til Sagens Storhed eller Lidenhed. Hvis disse Hensyn skulde have spillet ind, vilde der formentlig i denne Sag have været Anledning til at gøre en og anden Bemærkning om Sagens Lidenhed, men det er ikke sket, for det har Rigsdagen aldrig blandet sig i.

Jens Thomsen gav en udførlig Redegørelse for, hvad Sagen drejede sig om. Han fandt, at der var gjort ham og hans Forvalter Uret fra Myndighedernes Side, og bebrejdede tillige Udvalget for Forretningsordenen, at det havde afgivet Betænkning uden at forsøge at sætte sig ind i, hvorvidt der var et retfærdigt Grundlag for en Sigtelse og en Udlevering. I hvert Fald havde Udvalget ikke afæsket ham en Forklaring om Grundlaget for Udleveringen, og det havde aabenbart heller ikke søgt at værne hans personlige Ære. Sagen burde efter *Jens Thomsons* Opfattelse aldrig have været rejst. Han havde dog ikke noget imod en Retsafgørelse i Sagen, idet han ikke ønskede nogen privilegeret Beskyttelse som Rigsdagsmand. Han kunde derfor anbefale Tingets Medlemmer at stemme for Indstillingen.

Ogsaa andre Talere havde Ordet, men ingen gik imod Indstillingen, som blev vedtaget enstemmigt.